

DE HAAN.

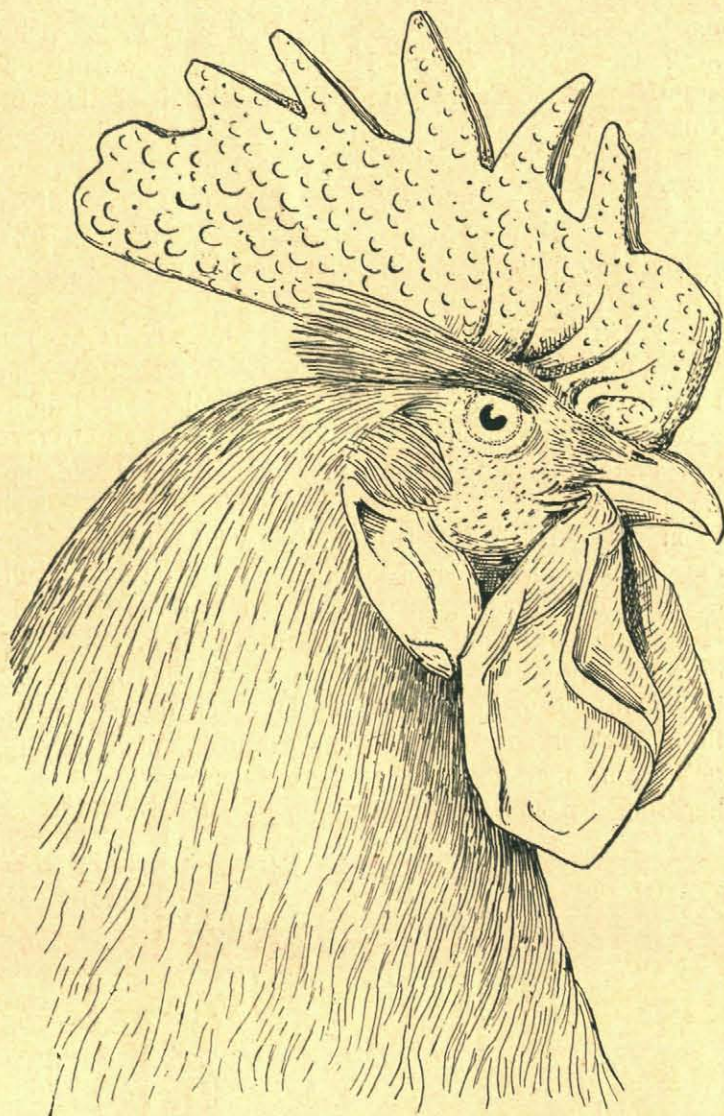

LANG heb ik getwijfeld en geweifeld. Een haan in *De Levende Natuur!* Voor zoover ik mij herinner, heeft er in 14 jaar maar één, het was een pittig kleintje, de eer genoten van vermeld te worden en dat was uitsluitend om zijn verbazende dapperheid en zijn brutaliteit.

De mijne bezit of liever bezat die deugden niet — hij is intusschen al den weg aller hanen gegaan — maar hij had wat anders, dat ook nog mee telt: hij was mooi, heel mooi. Als dapperheid een deugd is, dan is schoonheid het ook; beide zijn aangeboren; je kunt er niet aan doen, als je ze hebt, en nog minder als je ze mist; want met den schijn van een van beide, bedot je geen verstandig mensch. Maar deze haan was mooi en het was daarbij de gezondste en grootste van alle hanen uit een hoenderhof van mijn broer, en daar waren kranige dieren in.

Deze haan dan, Buff Orpington heette hij, is geen alledaagsche haan; hij wist dat hij mooi was en was er bepaald op gesteld, bewonderd te worden.

Zoo'n ijdel dier had ik nog nooit gezien en heb ik tot nu toe ook nog niet weer ontmoet. 's Morgens vroeg, als ik in de veranda zat

Buff Orpington.

en mijn broer de deur openschoof, kwam hij aan stappen; hij liet zich door mijn kleine nichtje op den arm nemen als een kind, de drie treden opbrengen en wat lekkers voeren; dan, weer op den vloer gezet, stapte hij, den kop in den nek, de borst, vooruit, de veranda rond, keek mijn broer, zijn baas, lang met zijn eene ronde donkerroode oog aan, schudde zijn groote bloedroode lellen en zijn zware kam. Hij wipte op een stoof, dan op een stoel, van daar op een tafeltje en deed zijn grijzgele mantel schudden; liet als een pauw zijn sikkel- en staartveeren trillen en glinsteren, en zette dadelijk daarop in met een kukeleku, dat een meesterstuk van gebaar en geluid was. Daarna wachtte hij even als op applaus, stapte gelijkvloers en paradeerde voort. Nonchalant nam hij rechts een klontje suiker, links een apenootje en zette zich weer in postuur voor den kraai, maar bedacht zich; als een reiger, met langzaam voorgestoken en opgeheven poot, schreed hij eerst nog twee maal om de tafel, wipte weer op de stoof, dan op de stoel, vandaar op den tafel; en, precies in de pose van zoo even, die daardoor geheel den indruk maakte van een bestudeerde te zijn, liet hij zijn kraaikunst bewonderen.

Ik kreeg wel lust zijn portret te maken; maar ik zag er geen heil in en wilde niet beginnen, omdat ik niet verwachten kon, dat de pronker zoolang rustig zou blijven. Mijn broer beweerde, dat Buff, als hij bemerkte dat hij geteekend of tenminste dat hij met aandacht bekeken werd, ongetwijfeld stil zou staan. Ik lachte er om; maar kreeg schetsboek en potlood uit mijn notariszak. En nu mag het toeval geweest zijn, het beest gaf zijn baas gelijk; nog nooit in mijn leven heb ik een levend en wakker dier zoo gemakkelijk kunnen schetsen als dezen haan. Op een paar kleinigheden na heb ik alles: zijn oorlel, zijn snavel, de kam, de kinlellen, de leuk opgestreken veertjes onder de kam, en ook het oog in een „zitting“ zorgvuldig kunnen afwerken. Eerst toen ik wat dichterbij kwam, om zijn oor beter te zien of liever de richting van de kleine veertjes die het bedekken, en ook de juiste plaats van de neusgaten, schoof hij wat onrustig heen en weer en streek op de vloer neer. Vlak voor de veranda-treden keek hij nog even naar mij om en stapte daarop zonder een spoor van vrees of overhaasting den tuin in, op zijn kippetjes toe.

E. HEIMANS.

